

Švehlovi a můj tatínek

Rodiče a prarodiče mého otce odešli do Bratislavy po 1. světové válce, kdy Slovensko potřebovalo inteligenci. Otec mého otce byl učitel a pocházel z Jižních Čech a jmenoval se Procházka a otcův děda s babičkou byli pan a paní řídící a učili v Poličné u Valašského Meziříčí. Jmenovali se Randýskovi. Učitel Procházka jim přijel na výpomoc s vyučováním. Děda mého táty si hovyžádal. Matka mého táty, rozená Randýsková a její bratr Julius Randýsek se oba narodili v Poličné u Valašského Meziříčí. Jejich rodiče tam měli krásný dům a učili na Obecné škole. Matka mého táty se do pana učitele Procházky zamilovala.

Po naléhání Slovenska, které potřebovalo posílit státní správu se všichni včetně babiččina bratra s manželkou Olgou vydali do Bratislavy, kde si na Kolibě postavili dva domy. Na Kolibě prožili moc hezké období, Učiteli Josefu Procházkovi a jeho ženě Marii se narodily 2 děti. Syn Milan, můj otec v říjnu 1922 a dcera Věra v r. 1925.

V roce 1939, 15. března, přišel Hitler a tak na Slovensku vznikla samostatná Slovenská republika. Všichni Češi museli zpět do Čech. Můj tatínek měl před maturitou na gymnáziu, a tak po odchodu do Prahy maturoval na gymnáziu ve Slovenské ulici na Vinohradech. Bydlel s rodiči a sestrou na Vinohradech a později v Chodově u Prahy, kde si jeho rodiče postavili malý domek. Chtěl jít na Filozofickou fakultu studovat angličtinu. Po událostech 17. listopadu 1939 byly Vysoké školy zavřeny a tak musel můj otec nastoupit do práce. Nastoupil do Selecty jako úředník. To byla firma, která se zabývala zásobováním obyvatelstva potravinami za 2. světové války. Tam se setkal s mou maminkou, která tam též pracovala. Tam se do sebe zamilovali.

Po 2. světové válce, když se vysoké školy otevřely, otec nastoupil na Filozofickou fakultu, kde studoval 4 roky. Mezitím dal mamince volnost a řekl, že musí pilně studovat, aby školu dokončil a nebude mít čas na scházení. Vysokou školu měli tehdy o 1 rok zkrácenou. Dokonce jeho strýc Julius Randýsek tehdy ve svých 45 letech začal studovat práva a dokončil je. Dokonce po vystudování pracoval jako právník ve Svazu protifašistech bojovníků. Můj otec Milan Procházka po dokončení studia odjel na 2 měsíce do Anglie, aby tam zažil angličtinu v praxi. Po návratu z Anglie začal pracovat na gymnáziích Na Smetance a později v Kubelíkově ulici a začal vyučovat jako středoškolský profesor angličtinu a filozofii. Když zjistil, že se maminka nevdala a je volná, požádal ji o ruku a do roka se v roce 1949 vzali. Já jsem se narodila v roce 1950. Bydleli jsme v Hostivaři v Herbenově ulici v domku, který postavil otec mé maminky. Moje maminka se za svobodna jmenovala též Procházková.

Padesátá léta byla pro tátu těžké období. Učitele angličtiny a filozofie na gymnáziích Na Smetance a v Kbelíkově ulici brzy z náboženských důvodů vyhodili. A tak přešel na základní školu v Záběhlicích a později na Spořilově. V Hostivaři jsme bydleli moc rádi. Byl tam moc krásný les a později tam postavili přehradu, kam jsme se chodili koupat. Tatínek se v šedesátých letech seznámil s panem doktorem JUDr. Antonínem Švehlou, který se v šedesátých letech vrátil z vězení v Jáchymově. Byla to pro otce šťastná léta na návštěvách u Švehlů, kam jsme chodili většinou po nedělní mši svaté nebo v neděli odpoledne. Škoda, že tato léta trvala jen 3 roky, protože pan doktor po útrapách z vězení v Jáchymově, na sídle

Švehlových v Hostivaři, zemřel. Byl pohřben do rodinného hrobu Švehlových na hostivařském hřbitově.

V roce 1966 se profesní a náboženská kariéra mého otce začala zlepšovat. Dostal se na SVVŠ v Omské ulici ve Vršovicích, kde zase začal učit angličtinu a později na Jazykovou školu. Byl také v roce 66, 68 a 69 v Anglii. Na Jazykové škole v Praze na Národní třídě učil až téměř do své smrti.

Disidentské období.

Už v roce 1966 se začala situace v naší republice po náboženské stránce uvolňovat. Biskup Tomášek pořádal v arcibiskupském paláci exercicie. Také bylo po dlouhé době na Vyšehradě biřmování asi pro 300 lidí. Bylo to v červnu a byl krásný letní den. Mně byla za kmotru Dana Němcová a mojí sestře Marii Jana Valentová, roz. Hübscherová, která nás se sestrou učila náboženství. Náboženství bylo tehdy ve školách zakázáno a tak nám s vyučováním náboženství pomohla Jana Valentová a před ní pater Keymar, který bydlel na třídě Obránců Míru v Praze. Tehdy byl bez státního souhlasu. Ten se později stal farářem v Ondřejově. Daně Němcové jsme s mojí sestrou hlídaly děti. V Týnském chrámě sloužil pater Reinsberg moderně mše svaté. Také sloužil v tomto chrámě v neděli večerní mši svatou až ve 21 hod, kde většinou byli mladí lidé.

A tak se doba uvolňovala nábožensky i jinak do Pražského jara, které bylo v roce 1968. V r. 1968 a 1969 se mohlo cestovat za hranice Československa. Já jsem byla s tátou v roce 1968 o prázdninách v Anglii a v Irsku. Moje sestra byla o prázdninách 1969 v Anglii a ve Francii jako o'pair v jedné anglické rodině. V roce 1969 se sešli s Aničkou Švehlovou v Londýně.

21. srpna roku 1968 k nám vnikla spojenecká vojska a od té doby se naše hranice začaly zase uzavírat a přišla normalizace. V úřadech, organizacích, v nemocnicích se dělají čistky. Politická situace se zase zhoršuje. Socialismus s lidskou tváří je ten tam. Tehdejší prezident Ludvík Svoboda, Alexandr Dubček a Josef Smrkovský se vracejí z Moskvy kam jeli vyjednávat, jak zpráskaní psi. Zase se nemohlo cestovat do zahraničí.

Léta osmdesátá

Můj táta se tajně schází s disidenty. Také jezdí do Plzně za páterem Dominikem Dukou, který je zbaven státního souhlasu a pracuje ve Škodovce. Několikrát jsem s otcem sama a později i se svými dětmi u patera Dominika Duky v Plzni byla. Můj táta vstoupil mezi dominikány a stal se dominikánem terciářem. Dominikáni se též tajně scházeli v Šárce.

Do Londýna se nám opět podařilo vycestovat opět až v r. 1983. V Londýně jsme se sešli s panem Tomským a přivezli jsme tehdy pár knih ze Škvoreckého nakladatelství v Kanadě. To už jsem dávno byla vdaná a měla větší děti. Můj otec byl tehdy po prodělané mrtvici. Sešel se tam tehdy s kardinálem Humanem aby mu vylíčil situaci v Československé republice. Jak se vše dělá tajně, že jsme nábožensky utlačováni a situace v Československu je po této stránce špatná. Kardinál Human ho vyslechl a řekl mu, že mu bohužel nemůže pomoci.

V roce 1984 dostal můj otec rakovinu a v červenci 1986 na ni zemřel. Pohřbívali jsme ho do rodinného hrobu na hostivařském hřbitově blízko hrobu obou Švehlových. Pohřbívali ho

pater Duka, pater Antonín Vaněk, jeho kamarád a pater Vedral jeho žák dne 30. července 1966. Na pohřbu byl též přítomen PhDr. Jaroslav Šturma, též jeho žák. Dr. Jaroslav Šturma je nyní vedoucí střediska Paprsek. Dr. Šturma se stará o duševně nemocné děti.

Můj otec se bohužel Sametové revoluce v listopadu 1989 nedočkal.

Jiřina Švejdová

Členka výboru SKS

5. dubna 2021

Těmito dvěma články chci upozornit, že po letech pěkných přijdou vždy léta špatná.

Tak jak je to v bibli, že po dobách tučných přijdou vždy léta hubená.

Tak nezoufejte, že po letech koronaviru přijdou zase léta zdravá.

Za to se všichni pomodlíme.